

Pethes Mária
Lelkem Atlantisza
Versek

A kötetben Péli Tamás 1985-86-ban készült rajzai és szobortervei láthatók

TARTALOM

A Szépség létezése

Álmok kertje

Agárd márciusban
Agárd októberben
Eső után
Az álmok kertjébe
Fűnyírás után
Őszelő
Útonálló esők özönlének
Eszményi délután
Május esti égbolt
Téli emlék nyáron
Virradat
Az agárdi templomkertben
Őszülő
Madárszó
Vihar előtt
Február

A Te dicsőségedre Édesanyám

Jaj ha tudnám
Három hónapja már
Terrorista emlékek
Csak bolyongok...
Szívem piramisa
Lelkem Atlantiszáiban
Halottaim halottja vagy
Az a november...
Pillanat II.
Tudom megbocsátod
Bánatom szálfardejében
Minden Neked Érted Utánad
Felfigyelt rám a bánat
Pillanat
Szívemben...
Melankólia
A Te dicsőségedre Édesanyám

Szívem félrevert harang

Egyenes tekintetű Szép Kedvesem
Kérdezz míg lehet
Lecsókolom arcodról...
Vízkereszt
Repkény futja be szádat
Szavak kőzárporába állnék
Szívrítmusszabályzó csókokról álmodom
Ősócéánok...
Felbuzog ezernyi feszes ének

Minden készen állt

Vallomás

Az ég is beborult...

Az égre rúgnám bánatom

Hites nővér *Villon*-i gyónása

Márciusi látkép

Szívem félrevert harang

Lelkes kezdemények II.

És megindulnak...

Hajnalra

Verskamikázék

Pécsről Pest felé

Az első idei jácinthoz

Konténervers

Június

100 éve halt meg Antoine de Saint-Exupery

Este

Indulat

Merengés

Híd

Timót napján születtem

1526. augusztus 29. Mohács

Ilonának

Isten Völgyében

Esküt pecsételtek a rímek

Levitézlett egy barátság

Levél valahova túlra

Vannak családok

Vannak emberek

Közeledik arcomhoz a föld

Őket kíméld

Nyelvminátor

Nőnek a sarcok

Most vagy sonka

Létkarcok

Nyelvminátor vagyok

A Plázahodályban

Profán séta

Zománc vallomás

Zománchír

Zománchír I.

Agykrém

Profánc zsörtölődés

Abszurd requiem

Karrier

Mai Kikiáltó

Kvarcolat

Mottó: „*Utolsó leheletemig, vagy utolsó szavamig, hűséges akarok maradni az értelemhez, az igazsághoz, a gondolkodás bátorságához, megvetem a lélek ernyedtségét és szajkoló gépiességét, mely szórakozássá aljasította a szellemet és a művészetet.*” (Márai)

A Szépség létezése

Pethes Mária. Szinte a szemem előtt nőtt föl. Költőként, persze. És most, újabb kötetét elolvasva bátran állíthatom: nagyra nőtt.

Nekem már csak Mari. Barát, pályatárs, kishúg - és szövetséges abban a gigászi erőfeszítésben, amely a fogyasztógéppé alázott embertömeget emberiséggé igyekszik visszaemelni. Mert nem kisebb a feladata manapság annak, aki életét a szépség - más szóval: az igazság - szolgálatára tette fel. Berlioz 1864-ben írta Wittgenstein hercegnőnek: „...a legundorítóbb az a bennem élő bizonyosság, hogy az emberi majmok megszámlálhatatlan többségének számára nem létezik a szép.” Én nem tudom, hogy tévedek-e akkor, amikor ezeket a keserű szavakat, ezt a szomorú kifakadást most, kerek száznegyven esztendővel később, a humán szféra látványos zsugorodásának évtizedeiben aktuálisnak minősítem. Mert én ma érzem igazán, hogy az emberi majmok megszámlálhatatlan többségének számára nem létezik a szép. Csak a hasznos. Amihez érdek fűződik. S az érdekek érvényesítésére a legembertelenebb módszerek is polgárjogot nyernek.

Pedig csak a szépség létezése - mégha csupán vegetálás is ez - képesít minket arra, hogy emberek legyünk, ne csupán arctalan masszává silányult sokaság, amely robotként, mechanikusan teszi a dolgát. Olyan tömeg, amely politikailag a legprimitívebb módszerekkel is manipulálható, mert már teljes mértékben alkalmatlan arra, hogy felelősen vegye kézbe a saját sorsa irányítását.

Nos, Mari versei e szörnyű perspektíva ellen dolgoznak. Minden verse. Azok is, amelyekben tájakat, természeti szépségeket varázsol elénk. Azok is, amelyben édesanyja halálát próbálja feldolgozni. Azok is, amelyekben korunk égető kérdéseire keresi a választ. És azok is, amelyekben nagy nyelvi leleménnyel fricskázza a visszasságokat. Ám leginkább azok, amelyekben a szerelem halállal dacoló erejéről vall. A szerelemről, amely letéteményese az „éltető akaratnak”. A szerelemről, amely maga is halhatatlan: önnön lángolása emészti el, de újjászületve szárnyal föl mindig az tűzből, mint a fönixmadár. Bolygók robbanhatnak szét, összekuszálódhat a világmindenség évmilliárdos rendje, de a „primo amora” - az elsődleges, az őszerelem - lebegni fog az elnéptelenedett világűrben is, miként az Úr lelke a vizek felett annakidején. És ha mocsanó életet észlel bárhol az univerzumban, abba azonnal beleköltözik, mert kivirágozni, kiteljesedni a halhatatlan szerelem csakis a halandók felizzott lelkében és testében képes.

Ám ehhez az kell, hogy újra halandók legyünk. Szeretni, érezni képes, emberarcú halandók, ne pedig gépek.

Pethes Mária versei segítenek ebben.

Baranyi Ferenc

Álmok kertje

Agárd márciusban

A kertben Anyám
elhagyott lábnyomába
botlott a márciusi nap
A rózsafákon
tavalyi bimbók hónaljában
új hajtások fészkelődtek
s a kerítés tövébe hordott
föld elnyúlva tárta magokra
várva fekete ölet
Mogyoróbokrok pucér ágain
fürtös virágok csilingeltek
mint kínai vendéglő ajtaján
libegő arany szélhárfák
Egy tócsa mosolygó tükrében
piciny rigó fürdette tollat
Minden ment tovább
ahogy máskor szokott
Csillagözönben ellipszis útján
az elaggott golyóbis unottan forgott
En álltam csak értetlenül
hogy bírják Anyám nélkül
és a pengeéles fény
kíméletlen sercegéssel
árva árnyékom vonalát
véste a falra

2001. 03. 04.

Agárd októberben

A kisváros elnéptelenedett
Elvarázsolt házak zárták
szégyenlős redőnyszemhéjaik mögé
régvolt grillsütések illatát
Árva kertekben dacosan nyílnak még
bársonykák rózsák dáliák
A vadszőlő lédús termés helyett
leveleit érlelte rubinra
kacéran hívogat kézfogóra
széttárt tenyerében vöröslő ujja
Már több levél van lent mint fent
vagy én nem tudom hol van fent
és a felhőt nézem földnek
Csökönys lépteim alatt
üvegcserep-levelek csörögnek
A gesztenye szétszórta
bronzhaja minden díszét
a természet színmámorába
A vízbepottyanó nap
Péli-pannót fest az ég fátyolába
narancsok kékek türkizek lilák
az égoltáron a megfeszített vére
izzó lávafolyás
Kárörvendő varjúcsapat
károgja szép nyarakat őrző szívembe
tavalyi gyászos őszömet

2001. 10. 22.

Eső után

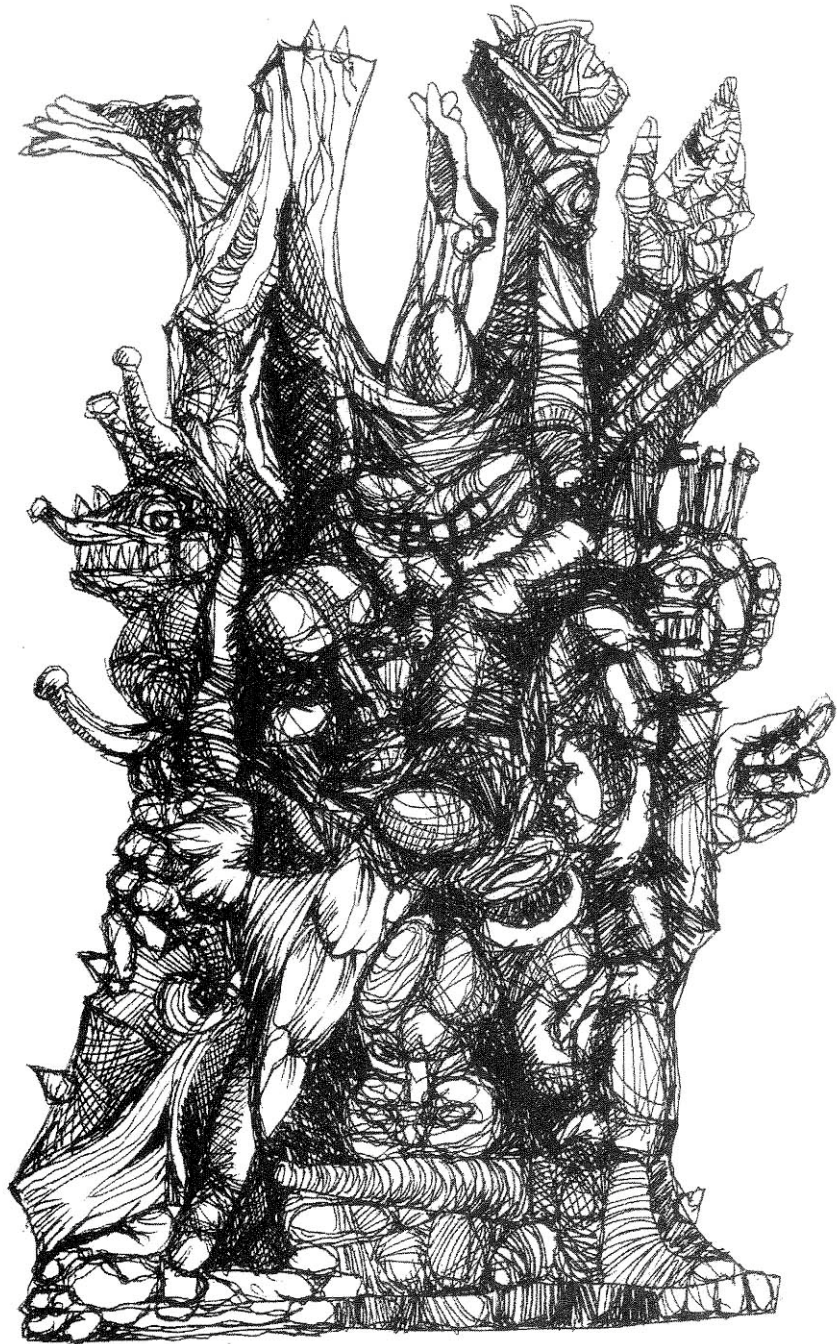
Könny-gyöngyök a virágok között
megannyi elgurult gyémánt
A föld nagyokat kortyol és mélán
bámulnak a levelek alatt
menedéket kapó hangyák
Riadót fúj egy rigó
magára vonva a macska figyelmét
Szárnyával sebesültként vergődik a porban
Áldozatkész falat de cicánk jóllakottan
hever a fűben rá sem hederít
a Jászai Mari-díjas előadóra
A kis madárka egyre haldoklik
és kételkedve pislog reá míg
cirmosunk éles fogakkal teli szájával
hálátlan közönség ásít és napozik tovább
Mint egy színházi előadást
ámulva lesem e tragikomédiát
A ház előtt ülök mellettem hiába
várja Anyámat karosszéke
Meséket szövök mint egykor vele
a kert felett elsuhanó felhőkbe
és a történetek folytatója
a lemenő nap mögül súgja
mennyei üzenetét

2001. 07. 07.

Az álmok kertjébe

Kertbirodalmamba
az álmok kertjébe a tavasz
szimfonikus zenekart csempész be
és csillagközi hullámhosszon
a szeretet adókészülékével
békét sugároz szívembe
Mosolyogni tanulok a virágtól
erőt kapok a dolgos hangyáktól
szelidséget lesek el
a madarak apró szívével írt kottából
s az ingyen koncerten
szívem törött cserepei összefornak

2001. 07. 09.

PTK 8574

Fűnyírás után

Angyal simogatja bársony talpával
a kicsorbult fűszálakat
Az óvatosan körülnyírt kertben
árvácskák kérdő tekintetében
bámul meglepetten egy feketerigó
Barkafa ágán pelyhes kiscsibék
halványsárga bolyhukban
virgonc szél babrál
Szélütött szívem lükteti
gyámoltalanul áramló vérem
és Anyám után
túlordítom a csapatba
verődött madarak dalát

2001. 04. 08.

Őszelő

Elnémultak a trombitavirág harsonái
Liános karjai megadón lehulltak
nem tudta megtartani
szép szeretőjét a nyarat
Bús fűzfa borong magában
hűvös szél turkál földig érő hajában
Apró cseppű eső
hajamba gyöngyöt fűzőget
mennék is maradnék is
még mindent lehet

2001. 09. 09.

Útonálló esők özönlenek

Körbezárultak a felhők
csak sejteni lehet a napot
útonálló esők özönlenek
álmodó szívemre

2002. 06. 07.

Eszményi délután

Két szitakötő
nászrepülését
meg sem szakítva
szív alakú ölelésben
vitorlázik a drótra futó
loncra
A locsolócső vedlő kígyó
Kockás műanyag bőrén
öngyilkos
bizonytalansággal
billeg egy idei rozsdafarkú
Piciny torkában
magyar népdaltöredék
Csak addig hallgat
míg a hangyák
labdányi buckából csipeget
Körülölel békességes
csend
Szellő lebben vagy talán
angyal nagyanyám
szárnyával simogat

2000. 06. 05.

Május esti égbolt

A nagy vágtában
felborult a Göncöl
szétgurult a csillagrakomány
Az Esthajnalcsillag távoli
lámpaoszlop fénye talán
Igazgyöngyök közé fekszem
a harmatos fűbe
Hajamba fonódnak hajszálgökök
Kihallgatom a tücskök imáját
és felém rezeg elmúlt emlékek
borongós muzsikája

2002. 05. 10.

Téli emlék nyáron

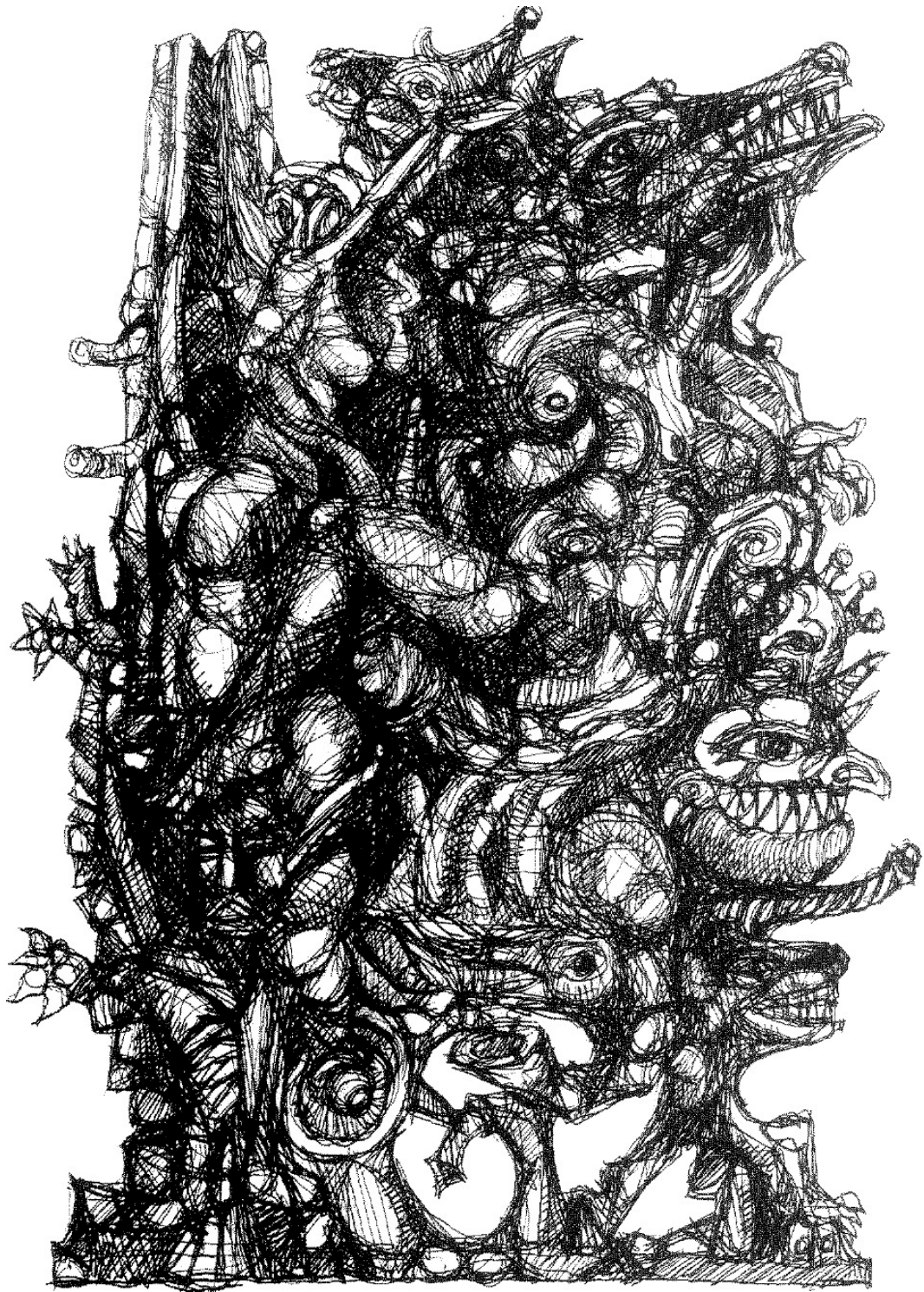
Virágba borult hársról
lenge fuvallat sodorja
egy szerelmes téli este
    mézízű illatát
Kezed óvatosan
    érintette homlokom
Aggódó sóhajt repített a
    szád
„Nem megy le róla a láz”
Én öntudatlanul feküdtem
    szálló madár érintésed
    éreztem
és aprókat kortyoltam
ennek a hársnak teájából

2000. 05. 06.

Virradat

A nyitott ablakon át
a tavasz illatos hátán
besuhantak eltemetett szavak
A tulipán mosolya ronggyá foszlott
a virradat az eső verte földre
rogyott s én ráeszméltem
csak Neked tudnám elmondani
milyen szörnyű nélküled

2002. 04. 19.

Az agárdi templomkertben

Húsvétra megjavították
a Jézuska letört kezét
Örökbe fogadtam titkon
a megújult szobrot
és esténként őrjáratot teszek
nehogy a vandálok
ismét leverhessék
csuklóból a két áldó kezét
mert félnek szembesülni
az értük is hozott
önzetlen áldozattal

2002. 04. 22.

Őszülő

Hirtelen vetkeztek le a fák
mint idegen szobában találkozó
titkos szeretők
Divatos rőtbarna ruhájukat
a fonnyadó fübe dobták
Kitakart szemérmükre
ködfátyol terült

2003. 02. 10.

Madárszó

Mennyit ér
Kicsit ér
Pipit ér

Sokat ér
Ide ér
Oda ér

Ki zenél
Ki ezért
Ki azért

Kivel él
Mivel él
Miből él

Érted él
Érte él
Értem én

2001. 07. 17.

Vihar előtt

Szélirányban bukdácsol egy lepke
Valahol messze felmorog az ég gyomra
s a szél eső szagot gyűröget maga előtt
Váratlanul elnémul a táj
akár 1999-ben napfogyatkozáskor
Rémülten zárok be ajtót ablakot
százhuszat verő szívemen

2001. 07. 18.

Február

A jégvirágos ablakban felfelé száll a hó
játszi ugrándoazása féktelen
Aztán bemondja a rádió
hogy az utak járhatatlanok
és a köztisztasági vállalat
bár bőszen sóz és kotor
megtisztítani mégis képtelen
Engem lenyűgöz ez a felelőtlen
pajkos hópehelyparádé
A hódunna alatt szunnyadó
autókban rekedt parkolójegyek
és az ülésen feledett
félbehagyott szendvicsek
békés várakozása
Vastag fehér takaró alatt
a szántóföldeken bő termésű
aratásról álmodnak a magvak
Az elveszett kulcsok
is mély álomban fekszenek
A hó betemet falut és utakat
sok helyen üresen áll a bolt
Az emberek félve néznek az égre
mert mindenfelől
súlyos havakat cipelő
felhő gomolyog
Ám önző nyugalمام
nem zavarja semmi riadalom
mert a metró kitartóan jár
a régen kiásott alagúton

Mosolyogva ámuldozom
a piciny rigó súlytalanságán
keresgélés közben léptei
nyomot sem hagynak az égi
túl bőséges hófehér áldáson

2003. 02. 06.

A Te dicsőségedre Édesanyám

Jaj ha tudnám

Jaj ha tudnám
hogy az utolsó órán mikor kiszolgáltattalak
a halálhoz szokott kíméletlen ápolóknak
a tartózkodón álomba menekülő szobatársaknak
a mardosó kínoknak jaj ha tudnám
hogy szegény Anyám e végső órán
láztól kiégett ajkaddal utánam sóhajtottál
vagy még eszméletedben Isten igéjébe
botlott kettérepedt nyelved
Mindvégig reménykedtem
nem akartalak megijeszteni sem
egy pap begyakorlott beszédével
meg féltem is még megfulladnál
a neked felszentelt ostyát
felmaródott torkodon lenyelni
már képtelen volnál
Ölembe kellett volna vegyem
de érinteni is alig mertem
mindenhol sajgó testedet
Könyörgéssel majd szitkokkal
dobáltam a téged követelő eget
Jaj ti hárfázó szeráfok
és minden angyalok
A mennyben gyengéden vártátok
elgyötört testét lágyan karoltátok
és tudtátok-e hogy egy áldott
szentet fogadtok magatok közé

2001. 12. 04.

Három hónapja már

Szívemben bimbóban
fagyott meg a remény
Mint zsenge szíromra
szélvész támad a gond
Közben szüntelen kutatom
mit szolgált tanulságul az élet
mikor hirtelen és oktalanul
éppen Anyámra mutatott
Értünk vont a magára
szelíd jóságával a figyelmet
megváltott minket
hogy időt nyerjünk és én balga
nem vettem észre márványba
álmodott homlokán a kegyetlen jelet
Csak azt a mosolyt láttam
ajkán halványan felragyogni
melyet egy marék hamuba
lopott mindörökre
az otromba halál

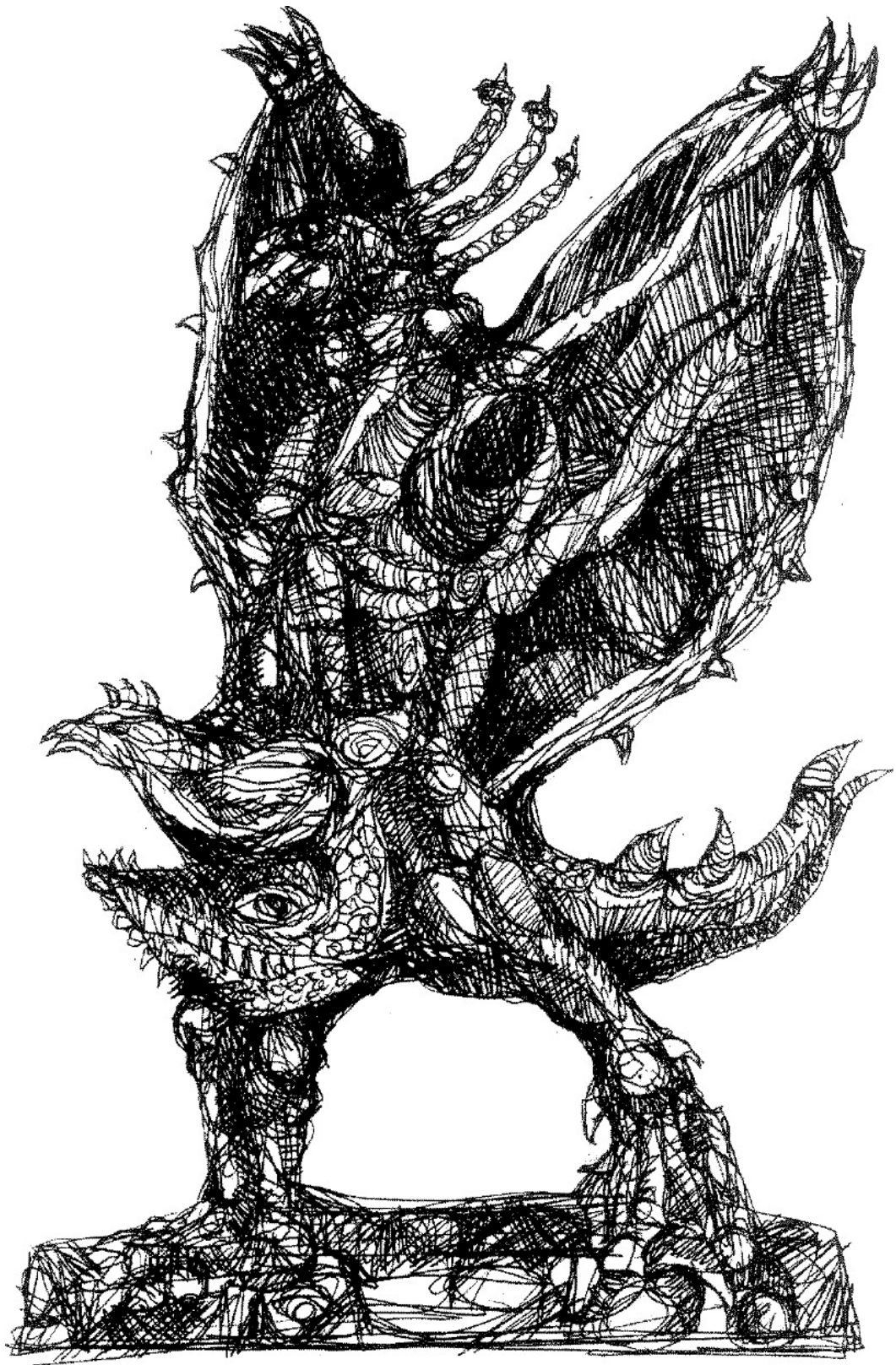
2001. 02. 28.

Terrorista emlékek

Lelkem kagylóhéját feltörve
gonoszul áramlik ki-be
a roskasztó fájdalom
Ez is egy ilyen nap mikor
vakon a szépre jóra
süketen az édes szóra
lábaim nem bírják el
megbomlott életem
Rogyadozva állok
tarkálló virágok
és szívemet lerohanó
terrorista emlékek
súlya alatt

2001. 07. 19.

Csak bolyongok...

Csak bolyongok
mint tékozló gyermek
Hová vezetnek nélküled
az utak Anyám
Az idő semmire nem jó
Sajgó sebeket üt a rózsák szirmán
egy emlékszatonyon
fennakadt délutánon
A virágok ernyedte szirmát
csókolgatom ajkad helyett
Intő szavaid elhalón kongnak
forgószél szaggatta szívem felett

2001. 07. 28.

Szívem piramisa

Szívem piramisa nyughelyed
lúktető vérem gyilkos tehervonat
zakatolja az éjszakába
égbekiáltó árvaságomat

2002. 04. 17.

Lelkem Atlantiszában

November végi dér
aranyló avar szemfödél
borult szemedre
Most zöld kardlapokkal
villódzó nárciszokkal
törnek ellenem az emlékek
A tavasz első virágai
mézédes illatod idézik
és örökre fájsz
lelkem Atlantiszában

2002. 04. 18.

Halottaim halottja vagy

Halottaim halottja vagy
mindenütt kereslek
mindenütt ott vagy
és mégsem vagy sehol
A rőt levél érted szállingózik
gyászos némasággal
A fák érted állnak kérgükbe vésett
nyíllal átlótt szívek meztelen igazával
A hófelhők mögül is miattad
ragyog ki a bátortalan nap
Minden temetőből a te hiányod
jéghideg sóhaja száll
a te daloddal vigasztalja árvádat
az ablakába tévedt fagyos madár

2002. 11. 28.

Az a november...

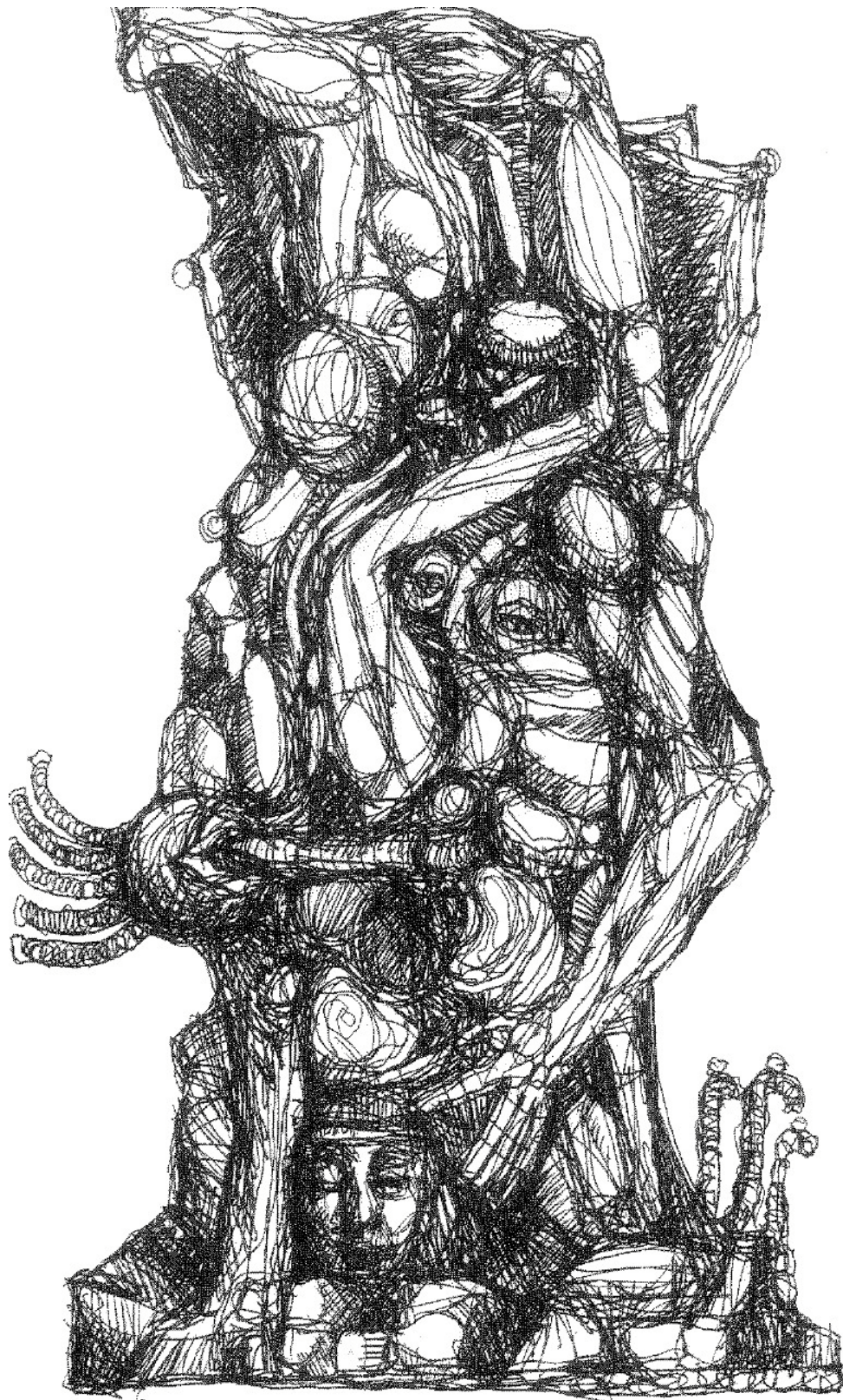
Az a november elrabolta
a jászolmeleget az átható szalmaillatot
Anyámmal együtt sírba szédült a világ
Mellkasomban kucorgó szívemre
hangtalan hó hullik
Dadogó imákkal közelít az éj
és könny nélkül csikorgó szememre
csillagpor szítál

2002. 12. 20.

Pillanat II.

A zsebkendőkön miket
egykor Te vasaltál Anyám
kihúlt a sístergő vasaló nyoma
de redőikben ott lapul
kimoshatatlanul
kezed után
a világ legfinomabb illata

2001. 11. 27.

PK857x

Tudom megbocsátod

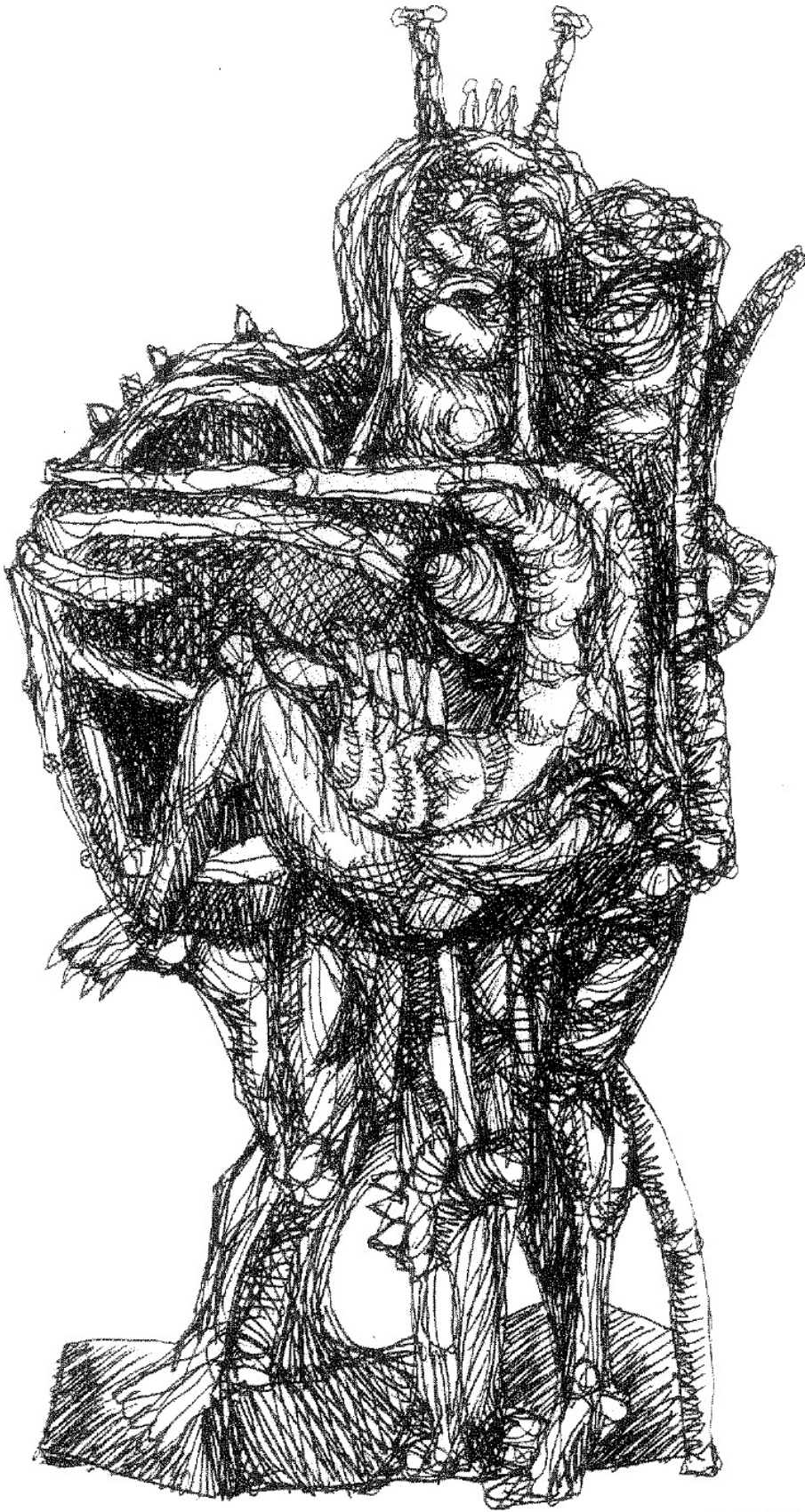
Tudom megbocsátod
hogy ma ezt a gyertyát
nem lelked üdvéért gyújtom
az estébe fordult délutánon
Lecsurgó viaszkönnyek
hullnak az enyéme helyett
Mellemben nyugtalan szívem
ernyedten veri ősi ritmusát
Hol van a teherbíró vállad
hogy jajongva ráboruljak
Imánk összefonódva szállna
a rémülettől megfakult planétákra
mert pokolra készül a világ
S mielőtt ránk borul a történelmi éj
őrizze e láng a törékeny békét
s ami még hátra van
Nem tudni milyen jövőbe rohanunk
barbár életünk száguldó vonatán
s hogy mi végre jutunk
ha jutunk valahová
Drága Szép Anyám

2001. 09. 23.

Bánatom szálfærdejében

Bánatom szálfærdejében
vígasztal a rám zúduló
tengernyi rózsa
A soha ennyi virágot nem nyitó
lonc bódító illata
csókod sodorja arcomra
S ebben a mámorító részegségben
tébolyult árvaságom feledem egy percre
s mint egykor édes öledbe
fejem a virágözönbe rejtem

2001. 06. 05.

PHILIP W.

Minden Neked Érted Utánad

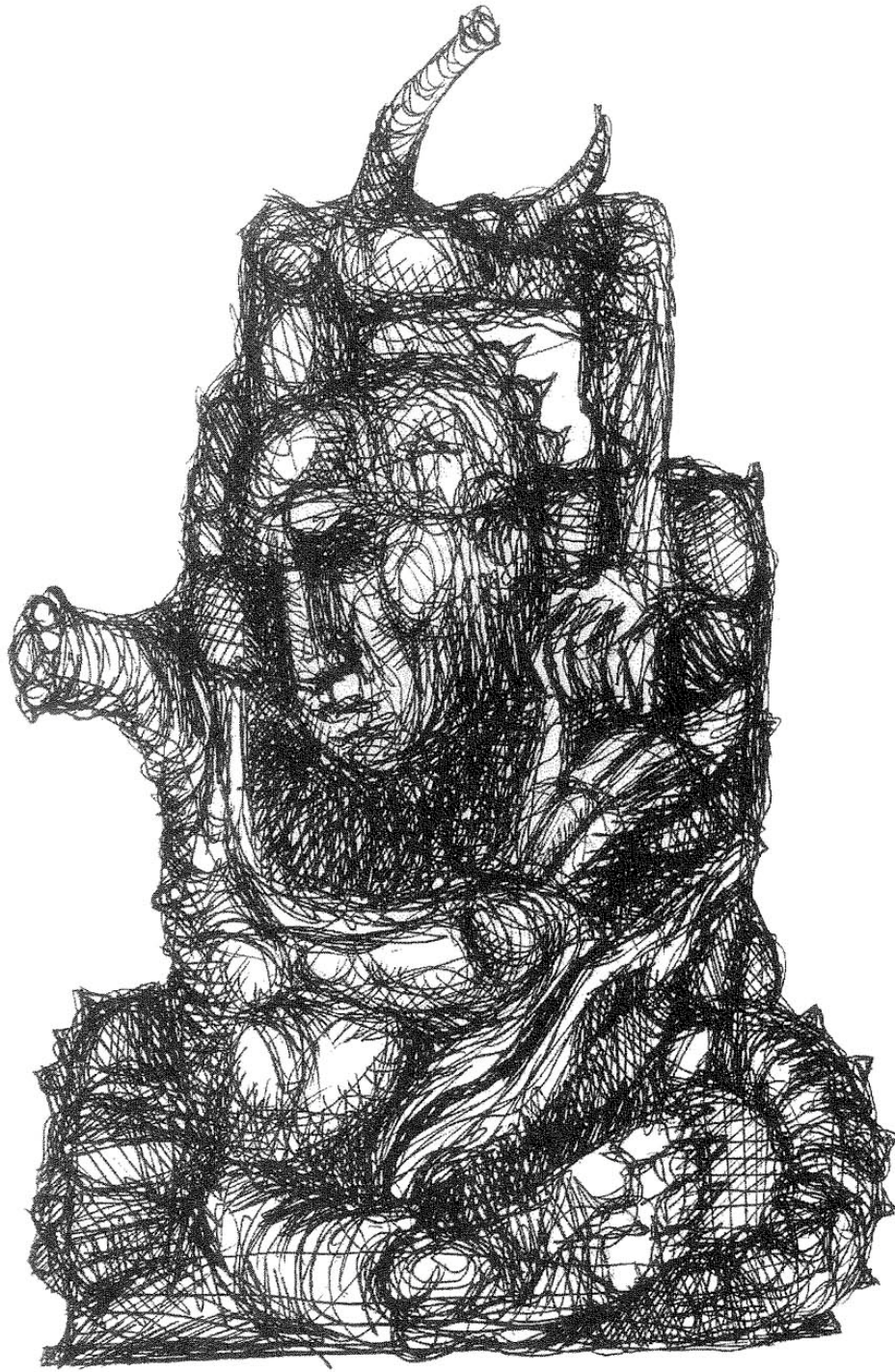
A gesztenyefák emlékeztek
súlytalan léptedre
Érted borult fehér fénybe
viráglámpásaival a fásor
A rózsák felidéztek
kecses kezed érintését
neked ontották a tengernyi bimbót
Tegnap este felemlegetett
s hiányodtól dühében higannyá vált a tó
Felbecsülhetetlen ezüst érméket
hányt fel mélyéből
Apró halak voltak
fulladozva menekültek
egy nagy balin elől
Nálad kerestek volna menedéket
de Te már egy másik víz
másik partján más halaknak
szórod a kenyérdarabokat
Légies ölükben játszi fellegek
hordozták valahai üzeneted
Egy felhő-bálna mosolyogva
úszott felém
s tovatűnő szavaidat
zsolozsmázta a szél

2001. 05. 17.

Felfigyelt rám a bánat

Gyógyíthatatlan szeretet-függőségben
Anyám utáni vágyam
illatát őrző szekrényébe zárom
Ökölbe szorított kézzel talál a hajnal
Körmeim vésik tenyerembe
a kétségbeesettség félhold alakú lenyomatait
Zavarodottan lüktet a vérem
mint sikertelen hangversenyen
botorkáló harmóniák
Karomban lezsibbadnak a tervek
mert felfigyelt rám a bánat
Csüggedten járom kálváriámat
számból kifordul a derűvel ízesült falat
Kiszolgáltatott lettem a gyászban
emberek együtt érző türelmének
és átkozott rettegésben
milyen borzalom jöhet még
vonszolom szétszakadt szívem
a komor ég alatt

2001. 01. 03.

PTK 1985/11.

Pillanat

Kisírt szemmel pislant az ég
Arcán részvevőn selymes felhőfátyol
Kecses kezével egy angyal
különös üzenetet borzol
a lemenő nap tavon tükröződő
aranyló víz fodrába

2001. 02. 21.

Szívemben...

Szívemben tar ágakon fagyott rügyek
Elmaradt a csók utáni izgatott bizsergés
az elévülhetetlen kérdés
szeretsz-e nem szeretsz-e
Váratlanul fel kellett nőnöm
Legalábbis úgy kell tennem mintha
S máris beleöregedtem
Anyám elárvult kabátjába

2001. 02. 22.

Melankólia

Fogaid gyöngysorán
szelíd mosolyra derül a tavaszi nap
melyet a suhanc szél
szívemben őrzött fényképedre simítgat
Még elszántan kutatom a vakító
márciusi fényben tűnékeny árnyékkodat
De hiába vallatom a készülődő bimbókat
angyal életedről
Ragacsos szirmuk szorosan zárva
esküt tettek a némaságra

2001. 02. 23.

A Te dicsőségedre Édesanyám

Havaktól fuldokló vasárnapon
ezerkilencszázötvenöt januárjában
fájdalmak rengették riadó édes méhed
és hasadon áthullámzó ritmikus földrengések
de Te arcodon Mária üdvözült mosolyával
szelíden adtad át tested-lelked a készülő csodának
Hitted-e akkor a gyötrelem
igazgyöngyeivel ékesítetten
hogymajd verseim sikolya
veri fel Érted a földkerekség
minden nyugalját-csendjét
és rímeim lüktetik zokogva
fel a mennybolt csillagokkal kirakott
cifrázatába szörnyű bánatom
Sosem enyhül ez a fájdalom
Hiányodtól testi hibás botladozó szívem
zavarodott taktust dübög torkomba
lélegzet szorul tüdőbokraimba
a nélküled töltendő időt minden porcikám tagadja
Szentem hová siettél
el tőlem hová igyekeztél
Áldott kezedből merre szórtad
a lepkeszárnyú simogatásokat
mézédes ajkadról merre rabolta
temető csöndje a szerető szokat
Szentem hová siettél
el tőlem hová igyekeztél
Gyertyákat ellobbantó sóhajokat
szívkérgesítő hétköznapiakat
szélharsonák bömböléseit
requiem-ek dalökleléseit
hagyva reám
És mégis mindennap
feltápáskodik bennem a lélek
versekben jajongok Élek
a Te dicsőségedre Édesanyám

2001. 11. 20.

Szívem félrevert harang

Egyenes tekintetű Szép Kedvesem

Egyenes tekintetű Szép Kedvesem
Rodin szoborra dermedten
küzdelmes jövőnk felett mereng
Ébenszín haját télelő dere
festi mindjobban galambószre
De ha koromfekete szemében
este felizzik a szerelem
Viseltes szókkal verseket szaval nekem

Egyenes tekintetű Szép kedvesem
mint vízbefülő az egyetlen menedéket
álmában liánként fonja körül testem
Gondjai torkában hadat üzennek
az éjjeli elnehezülő levegőnek
De ha koromfekete szemében
reggel felizzik a szerelem
tejes kávéval ébresztget engem

Egyenes tekintetű Szép Kedvesem
kötelességtudón kelti a hajnalt
Munkába magára vasalt ingben indul
elegáns léptei alá simul
minden rutinos mozdulat
Fejében már a majdani feladatok
körüljárnak a gondolatok
De ha koromfekete ölében
ágaskodik a szerelem
már délután a csillagfényes
égbe repít engem

2001. 11. 08.

Kérdezz míg lehet
Fiamnak 22. születésnapjára

Megingathatatlan talpaim ez a két szám
mint szecessziós vártemplom áll
s emeli az ég felé szépreményű
gének programozta léted
Előtted még minden kapu nyitva
akármelyiken bekopoghatsz
mindenütt örömmel várnak
mindenütt más szépet kínálnak
Az én gyermekkorom vasajtaja
nagy robajjal döngve bezárult
Azóta illúzióim nincsenek
és nincs aki a múlt tengeréből
felbukkanó emlékek
kérdéseire válaszolna
Te még kérdezhetsz még van kitől
neked még van aki feleljen
Sok fényképet őrzök van miről
ha leszel tovább oltalmazójuk
lesz kinek mesélnem
Kérdezz hát Gyermekem
Ne forrasszon majd ajkadra vád
kérdő szokat mint most nekem
Én későn kezdtem Anyám szívéen
a titkok ajtaján dörömbölni
ezernyi kérdésre nem jön már felelet
Az én válaszadóm idejekorán
megfellebbezhetetlenül Angyallá lett
Sem könnyel sem könyörgő szóval
nem lehet visszahozni
Még időben biztatlak Fiam
kérdézz míg lehet
hogy Te majd emlékezhess
legalább az én múltamra

2001. 04. 20.

Lecsókolom arcodról...

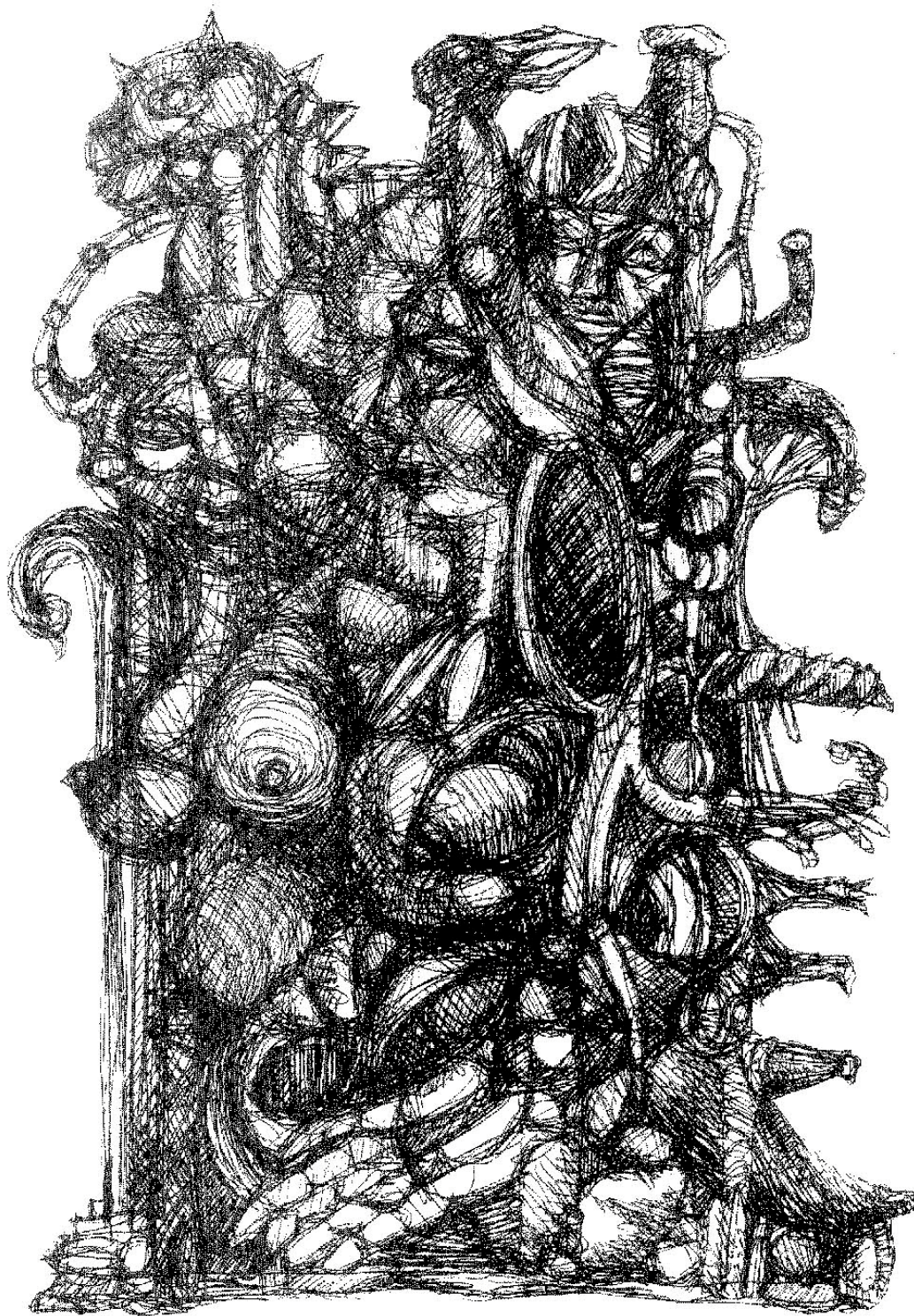
Lecsókolom arcodról
a fontos államérdekekben
megviselt mosolyt
Tejeskávé színű csípőm
lesz simogató ágyad
testmeleg mellem két
párnáskájával várlak
Nem bánom azt se ha
ki kell vetkeztesselek
hivatalnoki formádból
és zokszó nélkül kell átadjalak
jófajta viszki gőzben hánykolódó
telefoncsengésre riadó álmaidnak
csak gyere már Kedves haza
Szívemet szívedre terítem
és oltalmazlak a veszedelmek ellen

2001. 03. 19.

Vízkereszt

Már le kellene szednem a fát
Az ünnepnek vége
Az angyalok mással törődnek
Az ajándékok újdonsága lejárt
belesimultak a hétköznapiok
szürkeségébe
Hordjuk és elhordjuk mindet
és magunkat is velük
Nincsen csak emlék a csendes éjről
a szemünkben gyülekező könnyekről
is megfeledezünk
A szeressük egymást belefagyott
a mínusz tízbe tizenötbe
de ez a fácska itt akar állni mindörökre
Levéltüskéit vígan méregeti
nem billegnek rajta a díszek
bár a szaloncukor papírok
már üresen csörögnek
Törvény szerint le kellene szednem
de még idézgeti a meghittséget
mint szeretet-felkiáltójel
hívogat egy angyalt az enyémet

2002. 01. 06.

10/10/87

Repkény futja be szádat

Reggel kezéd nyomába simul kezem
a kávéfőző meglazított torkán
s míg az illatos nedű
halk csordogálását várom
tengerek könnyeit önti rám
a testvéri ölelésbe fulladt bánat
Nézd lábad karoló üzenetét
combomon hordozom
de téged minden hajnal
a tajtékos tóparton talál
és nem látod meg
a felcsapó hullámok hátán ringó
napszikrában elizzó vágyam
Tudom hogy jössz
pedig háttal ülök
a kiskapun befolyó murvás útnak
Repkény futja be szádat
Hiábavaló lett a korai ébredés
az ősi élelemszerzés
ösztöne zsémbelésre vált
száraz maradt a haltartó szák

2002. 06. 05.

Szavak közáporába állnék

Szavak közáporába állnék
Koszorúját vesztett vászonceléd
Ajkad íve szűk rést sem enged
az enyelgő szónak
Hangtalan vágyak csapódnak
pihegő mellkasomnak
és lefoszlik arcomról a mátkamosoly
Megcsontosodott engedelmisségben
lázadó álmok vigasztalnak
Közönyös eső esik
nem illyési a rejtőző tavaszra
árvízhordalék zúdul a hétköznapokra

2002. 04. 11.

Szívritmusszabályzó csókokról álmodom

Olyan vagyok mint ez a macska
Örök túlélő
Szeme füle kikaparva
tüdejében akadozik a levegő
De jön
hűségét dörgöli lábamhoz
bágyadtan nyekeregve
Én is így vagyok
vélt valós szeretetlenségbe teperve
állom az újabb napok
újabb megpróbáltatásait
legyőzhetetlen konok
és szívritmusszabályzó
csókokról álmodom

2002. 05. 02.

Ősóceánok...

Ősóceánok atlantiszi nedveit
sodorja eléd ölem
Ne félj
hiába földrengés jön
és hatalmas hullámok ragadják
magukkal összefonódott testünket
A szerelem ritmusára
gerincünk íjként megfeszül
Egy perc töredékéig meglehet
hajszálon múlik az életünk
Viszlek karollak repítelek
míg lélegzeted megcsendesül

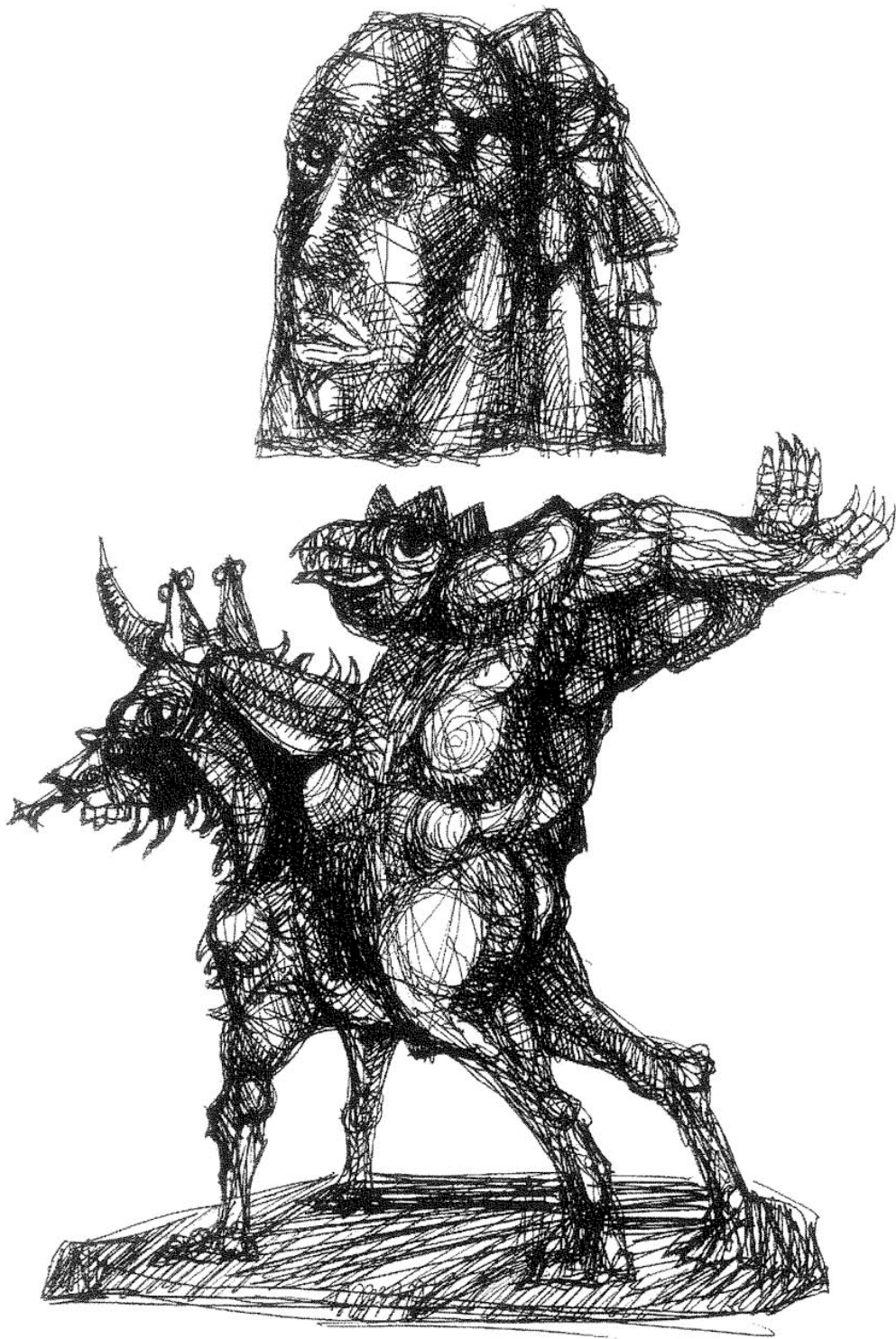
2002. 06. 10.

Felbuzog ezernyi feszes ének

Rigókra hagyom az enyelgő évődést
Gombócot formáz torkomban a góg
Rózsákra hagyom a csendes elmúlást
és versemmel megállítom az időt
Mellem és hasam rugalmasságát
elsodorták az évek
de szívemről felbuzog ezernyi feszes ének

2002. 06. 08.

PTC 85 IV.

Minden készen állt

Minden készen állt
Minden elmaradt
Szerelmes vágyamat
az ablak alatt nyíló
estikék közé dobtam
és émelyítő illatukba
zokogva elfojtottam

2002. 06. 09.

Vallomás

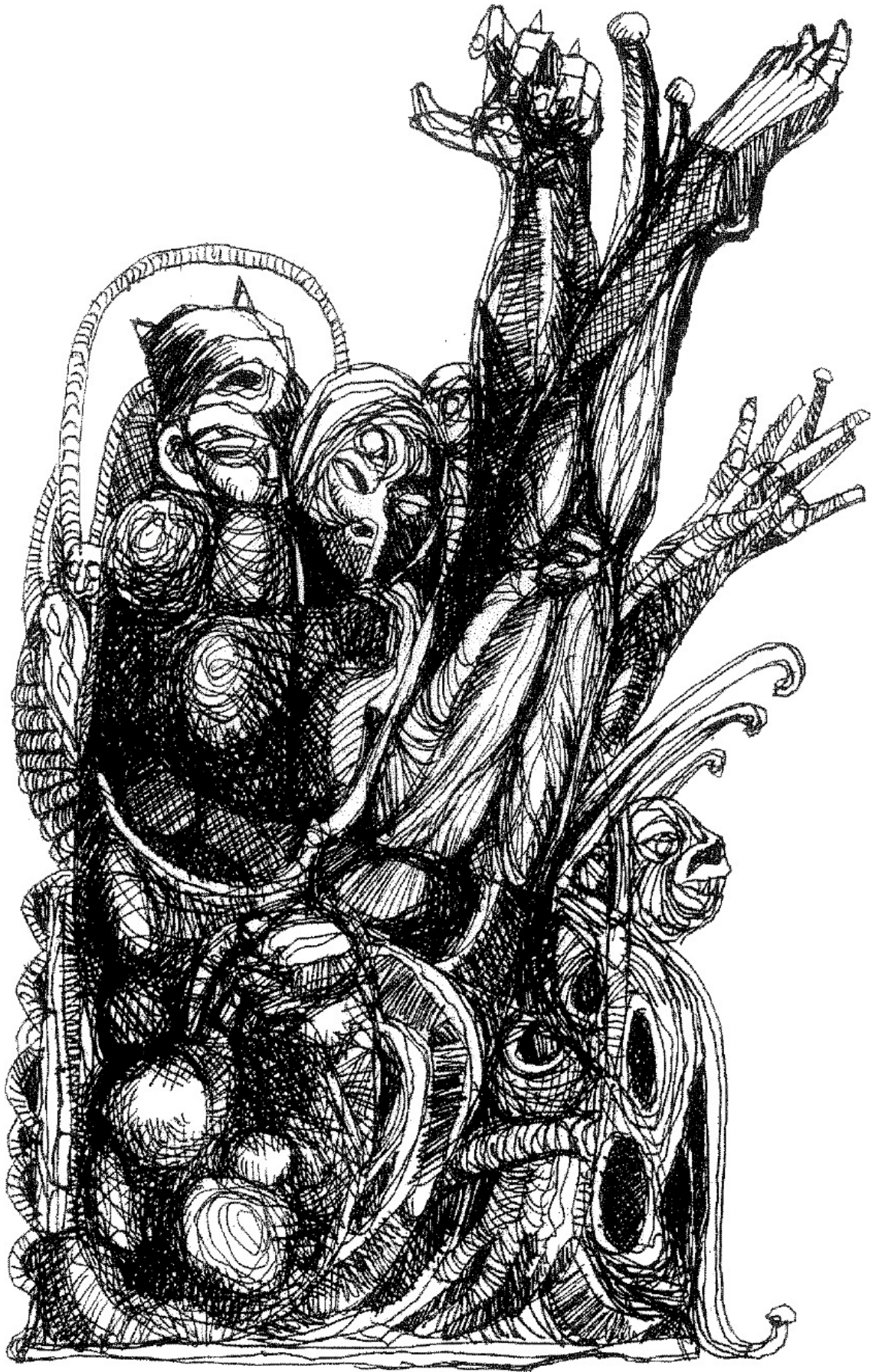
Már nem tudnék elmenni tőled
Arcomra gyűrődtek arcod ráncai
Szemem íriszében szemed lángjai
Hűlő vágyad is őrzi ölem
Része lettél a nagy egésznek
a lábamat mozdító erőnek
a számra tóduló szavaknak
az éltető akaratnak

2002. 08. 11.

Az ég is beborult...

Az ég is beborult Fiam üzenetére
Mégsem tud jönni az álomkertbe
lepkéket röptetni
madarak énekétől megrészegülni
drága kutyánk behorpadt sírhalma
fölött viruló rózsákban gyönyörködni
Izgatott telefonálása hallatán beleim
vad morajlásba kezdtek
azóta a lakás legkisebb helyiségében
gubbasztok kínos magányban

2002. 05. 04.

Az égre rúgnám bánatom

Az égre rúgnám bánatom
de még megsebezne azt
Jeges esőként
ömölne a fájdalom
és tönkre verné
az ifjone tavaszt

2002. 04. 28.

Hites nővér *Villon-i* gyónása

Uram
szemeim még meglátják
a hó alatt készülődő
rügyek nedvedző izgalmát
Uram
az ölelésben sem lankadnak
még dolgozó kezeim
Ajkam már a csók gondolatától
fakadó rózsabimbó
és ölem is emlékezik
még perzselő tüzére
De az életem
zord zárdák félhomályában
elfojtott sóhajok közt telik
Uram
valaha szép kertem
gondozatlan sínylődik
A józan idő így
gyorsabban múlik felette
pedig tündöklő lehetne
ha volna Uram
egy tetre kész kertész

2002. 01. 13.

Márciusi látkép

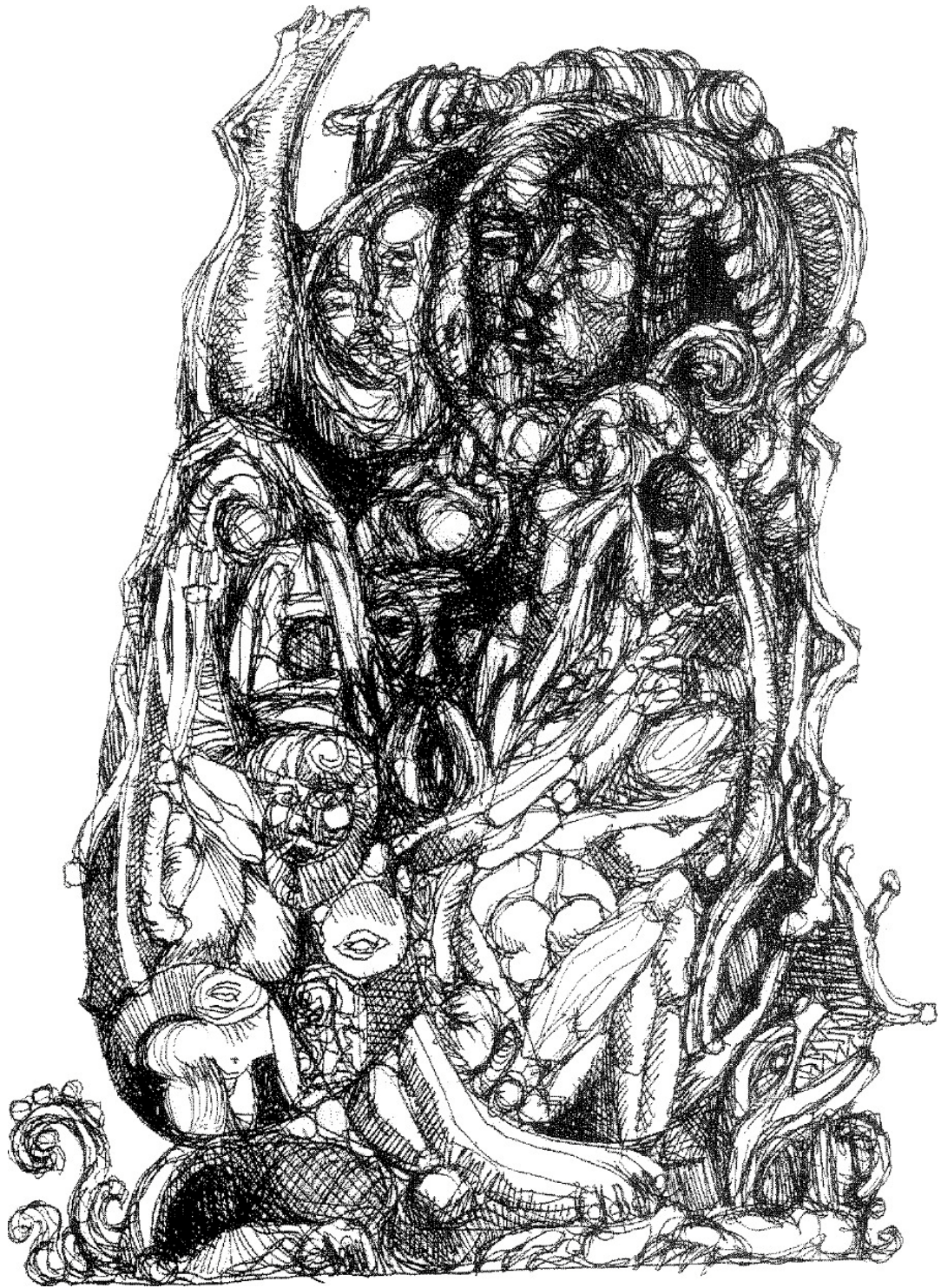
A Kék Palota 12. emeletén
egy perce megállok az ablaknál
Nyüzsögve jön elém a város
megannyi játékautó rohangál
Babszemjankók rángatóznak
az idő pókhálójában
Kötelező rítus a pénzkeresés
Magukat becsapva
egymást letaposva
is nehéz a megélhetés
Megnyugvást kereső szemem
a mogorva öregúrra
a pipáló Csúcs-hegyre vetem
Budai hegyek ormán
felhő-rongyfoszlányok lengenek
tévelygő madarak keringnek
A lankákba tűzött
apró házak között
mármoros kedvű tavasz botorkál
Kényes szél lebbenti fel
arcáról farsangi maszkját

2002. 02. 27.

Szívem félrevert harang

Kimázolt pantomim táncos
a járdán egyensúlyozok
Szívem félrevert harang
Nyomorúságos dalok
zengenek mellemben
Az út előttem
Salvador Dali festmény
lefolyik a horizontról
Csak túsarkú cipőm
szurkál körkörös jeleket
a megolvadt beton szívébe.

2002. 03. 19.

Lelkes kezdemények II.

Lelkem ütött-kopott viseltes dívány
ingatag lábán a folyosó sivár
szegletébe támolyog

*

Megöregedett a lelkem

*

Lelkem elnyűtt kabát csüggő ujjá

*

Lelkem sebesült levél
aléltan libeg

és zörögve földet ér

*

Zigótára gömbölyödött
lelkem visszavágyik

Anyám bársonyos ölébe

*

Kertemből és lelkemből
irtom a gyomokat

*

Lelkemben learatott búzaszálak
dobhártya repesztő sikolya

*

Lekaszálom a lelkemen
ágaskodó csendet

*

Szűkre szabott mellkasomban
kucorog elárvult szívem

*

Lelkem gazdátlan kert

*

És megindulnak...

És megindulnak a poklok
előbújnak a varangyok
lüktető fények csapódnak
éhes láng mar az édes földbe

Legyalulják

legázolják

átrajzolják

a határokat

Repülők lopakodnak

Menedékbe bújt vacsorák asztalához
biztonságosnak hitt ölemben lapuló gyermekek
tetemek fölött zokogó anyák
és emlékeken rezzenő mosolyok közé
Megindulnak az összes poklok

2001. 09. 11.

Hajnalra

Az esti szenvedélyes szavak
szerelmed leszállópályáján
szívemen hajnalra
szétgurult gyöngyök lettek
s a rájuk tévedő méhek
gyöngéden nyalogatták le
róluk az édes harmatot

2001. 07. 14.

Verskamikázék

Baranyi Ferenc útitársa voltam

Verskamikázék érkeztünk
a hazai mediterráneumba
A Mester profi költőturnés
Áldozatkészen vezetett a Hodálybazarba
Palaszürke esővel cirkált a tavasz a városban
Még utazás közben a ködbe vesző Misina-tetön
észrevettem a tévétorony finom italkoktélban
desszertfára szúrt bonbon fityegett
Megrészegültem a Versóriás mellett
Lenyűgözött kisfiús bája
légiesen könnyed udvarlása
Lánykák és asszonyok akiket szeretett
neve titokzatosan visszhangzott bennem
fontosnak Nőnek éreztem magam
s elragadtatással hagytam
hogy ez egész este így legyen

2001. 03. 22.

Pécsről Pest felé

Vasúti árokban kövér
kőkény-menyasszony bokrok
tömeges esketésre várnak
Mellettük titkolódzó vőlegény akácok
sorsukba beletörődve állnak
Indul a szertartás felzúg a szélorgona
a nász éjszakáján Pogány Erdőisten
viharágyán rikoltva
remegő lombcombok közé hatol

2001. 03. 24.

Az első idej jácinthoz

rajongó sóvárgás
érzéki nászszagok
bohó-mohó ifjúság
indaként fonódó karok
ledér szemrebegtetés
pajzán mozdulatok
felkínálkozó csókok
gyorsvonatként elzúgó hétköznapiak
ügyetlen léptek
tétovázó gondolatok
ágaskodó érzelem
kacér ágyra omlás
tetszhalott értelem
sikoltó befogadás
jaj a jácint illatát
szerfelett szeretem

2001. 03. 08.

Konténervers

A nap lezuhant a sukorói hegy mögé
véresre festve az ég kék szemét
Hatalmas felhőszörnyek úsztak az égen
de nem féltem
Riadozó lelkekre Angyal-Anyám vigyáz

*

Virradóra szegény ember
koncertjére vagyok hivatalos
Énekes madarak százai trilláznak
felülénekelve egymás szólóját
mint hajnalig nyitva tartó kocsmában
munka után összegyűlt
muzsikus cigányok örömmzenéléskor

*

Dadogó csillagok
beszédhibás fényébe
suhint farkával
egy mosolygó felhőbálna

*

Az eső elől
a hársfák illatalagútjába
menekültem és rájöttem
a méheket nem a csodálatos
megtermékenyítés kényszere hajtja
hanem az élvezet

*

Lelkem magasán
emlékek havasán
hószín ágyhuzatban
dobálom álmatlan éjszakám

*

Elém jön a tó
szivárvány hasával

*

Bakfis eső esik mélázva
mintha nem is akarna

*

Kertemben
felhők pásztora vagyok
esténként kézen fogva
vezetem a csillagokat

*

Szívem feldúlt csendjébe
dörömböl hiányod
Emlőd rózsaszín rózsza
ajkad édes szavak temetője

*

Ez volt az a pillanat
amiért érdemes volt élni
A sóhajgyöngye szélben
szemem tükrében
nézegette magát
egy táncoló rózsaszirm
és a sírhantra hullva
petyhüdt ajkába
harapott a föld

*

Nem szeretem az almát
megőrzi foglennyomatom
látható és megtalálható leszek
hiába bújtam el Anyám
dimenziók nélküli szíve mögé

*

Szeretnék titok lenni
akire egyszer
nagy örömmel rálel
egy becsületes megtaláló

*

Június

Okádták a tüzet rózsák és pipacsok
Az árok széle lángolt
Nyurga nyárfák köptek
mindent belengő nyákot
Bánatos napraforgók guggoltak
a gyászos földben
A templom térdeplőjére
száraz levél csörögve
két galamb csókja hullt le
Mellkasom páncélsípján
igéző dallam babrált
s a tó lúdbőrös vizén
a nap aranykorongja
libegett fuldokolva

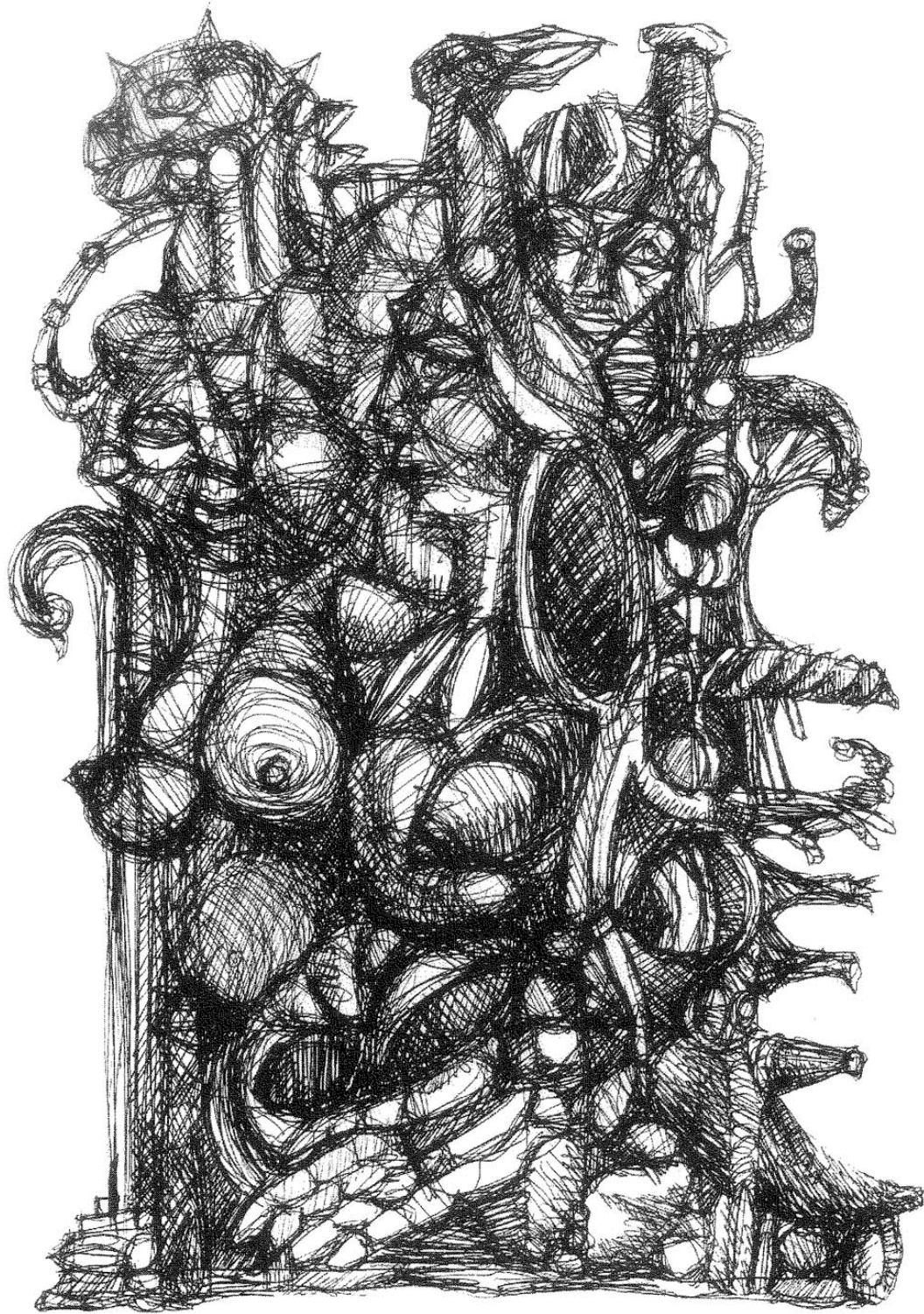
2001. 06. 04.

100 éve halt meg Antoine de Saint-Exupery

*„Nézzetek föl az égre és tegyétek föl a kérdést:
megette, vagy nem ette meg a virágot a bárány?
S aszerint, hogy igen, vagy nem,
meglátjátok, egyszerre megváltozik minden.”*

Válasz nélkül hagyott segély-szignál
Szeretet után ácsingózó róka
Galaxisban elveszett pilóta
Utolsó és azonosíthatatlan
vércsoportú egyetlen rózsza
tövisei között lecsurgó könnycsepp
Szájkosár nélküli együgyű barika
Csak a tapasztalt kígyó tudja
hogyan a bárányok karámban szaporodnak
de az oroszlánok harcban esnek el

2002. 07. 15.

1977

Este

Mint egy tehervonat
zúgott át rajtam az este
kerekek csattogása vert
öklömnyi köveket
kétségbeesett lüktetéssel
bezúzott szívemre
Nélküled a félrebillent ágyban
zakatolás utáni némaságban
világárvája feküdtem
a hófelhőktől terhes
leszakadni készülő ég alatt

2001. 12. 08.

Indulat

Sötét barlanggá vált csókos ajkam
szitkok verdeső denevérei
csapódtak szájpadrólomra
Fogaim között sziszegve
visszhangzott a düh

2001. 07. 10.

Merengés

Sokasodnak a temetők
melyekben ismerős a járás
Sokasodnak a gyászoló barátok
kik más-más temetőkből botorkálnak
szétszakadt szívekkel
múltjaik összeroskadt panteonjai alatt
Időutazás a gyermekkorba
Orrgyilkos nap törével hátba szúrva
nézzük egymást gyanakodva
melyikünket sodorja előbb
magával az Apostolok lova

2001. 07. 12.

Híd

Fiam 24. Születésnapjára

Anyám szívének túlvilági tornácán
összegömbölyödve
mint hű kutya oltalmazom
a szeretetteljes intelmeket
Már nekem kell továbbadnom
nehogy feledésbe merüljenek
a féltő gonddal vigyázott emlékeket
Egy szelíd mosoly és díszes ünnepek
békéje felett öröködöm
Óvom a türelmes gondoskodást
az aggódó várakozást
Eddig én voltam a Jelen
egy szörnyű novemberben
három éve már a Múlt lettem
Rakoncátlan csikó Fiam
vedd kezedbe és vidd győztesen
a Jövőt
így verünk hidat elhunytak
és élők között

2003. 04. 20.

Timót napján születtem

Timót napján születtem
Már majdnem félévszázada nézhetem
mindig e reggelen
latyakos hókupacok roskatag nyugalmát
A télvég ez már s mint a Farsang gyermeke
ünnepelnem kellene
de valami bűbájos bölcsesség omlott szívemre
A rádióban sem mondták az Isten éltessét
A házban és a városban mindenki tette a dolgát
Persze tudtam felelhető az évszám
mely felettem egyre telik
súlyuk egyedül az én vállamra nehezedik
Valami mégis hiányzott
S akkor emlékeimben fellobbant egy mosoly
Anyám drága arca
Lázongásom megcsitult és híven
készen álltam egy újabb napra

2003. 01. 24.

1526. augusztus 29. Mohács

Pirahnja-nyár mar kényes húsomba
Fekete-véres a hold sarlója
Letaglóz a buzogányidő
Agyvelősikoly zúg a Sírkertben
és kopjafák nyihognak
Elsüllyedt hazadarab
kövei csikognak talpam alatt
Megveszekedetten némák
a koponyaőr-rózsák
22 ezer magyar halálhörgését
csontok százezreit
háromszög alakú lyukakkal
kivert fejcsontokat
és gúlába hordott csontokat
nyel a föld nyelv iszonyodva
Jövőt múltat elválasztva Csontkapu mered
Sírnem merek a rám zúduló örületben
Földbevert nemzet tenyérynem halmán
a Sík vádló ujját
a Lélekharangot rázom lélekszakadva

2002. 06. 04.

Ilonának

Kalandor szelek támadnak
ismeretlen utcák fogadnak
A város őrzi lépteid nyomát
Szívedre **HONTALAN** hó szital
Kávészsésze óvja rúzslenyomatod
idegen párnák vigyázzák sóhajod
mosolyod egy londoner viszi tovább
Lelked tengerén a remény ladikját ringatod
és kitartó erővel hiszed hogy
rád egy tavaszi mennyegző vár

2001. 12. 05.

Isten Völgyében

H. M.-nak

Dombok ágyékában
házad ámbitusán hűsölünk
és makrancos rózsáidban
gyönyörködünk
Kisnyárád köldökén
testékszer kopjafád
szurkálja szíven
a bálnahasú felhőket
Óriási famalomkőről
csipegetünk jó szalonnát
és sírunk egymás jóságától
Versrészegen
Rigolettóval imádkozunk
és könyörgünk a száguldó Időnek
most az egyszer
itt megálljon

2001. 08. 03.

Esküt pecsételtek a rímek

Hirtelen kifeslett minden
A föld zöld az ég hasa azúrkék
Minden vanília sárga
fényben ragyogott
Ezer virággal érkezett a tavasz
és mindenki alulöltözött
és mindenki szívébe szerelem költözött
Mint velencei bárkák
ringtak az őszi vetésű búzatáblák
és esküt pecsételtek a rímek
egy szomorú szemű költő ajkára

2002. 04. 26.

Levitézlett egy barátság

Hiába vetsz gyöngyöt bőtermő talajba
a barázdában semmi nem fakad

A gyöngy örökkön örökké
a föld mélyén is gyöngy marad
s hiába járod jó gazda a vetést
lábadhoz csak súlyos sár ragad

*

Látjátok feleim szerelmeteken
megittasultam én is

Igaz szavaknak hittem
álnok szellemetek böffentéseit
Szívemben dédelgettem
bérgyilkos álmaitokat

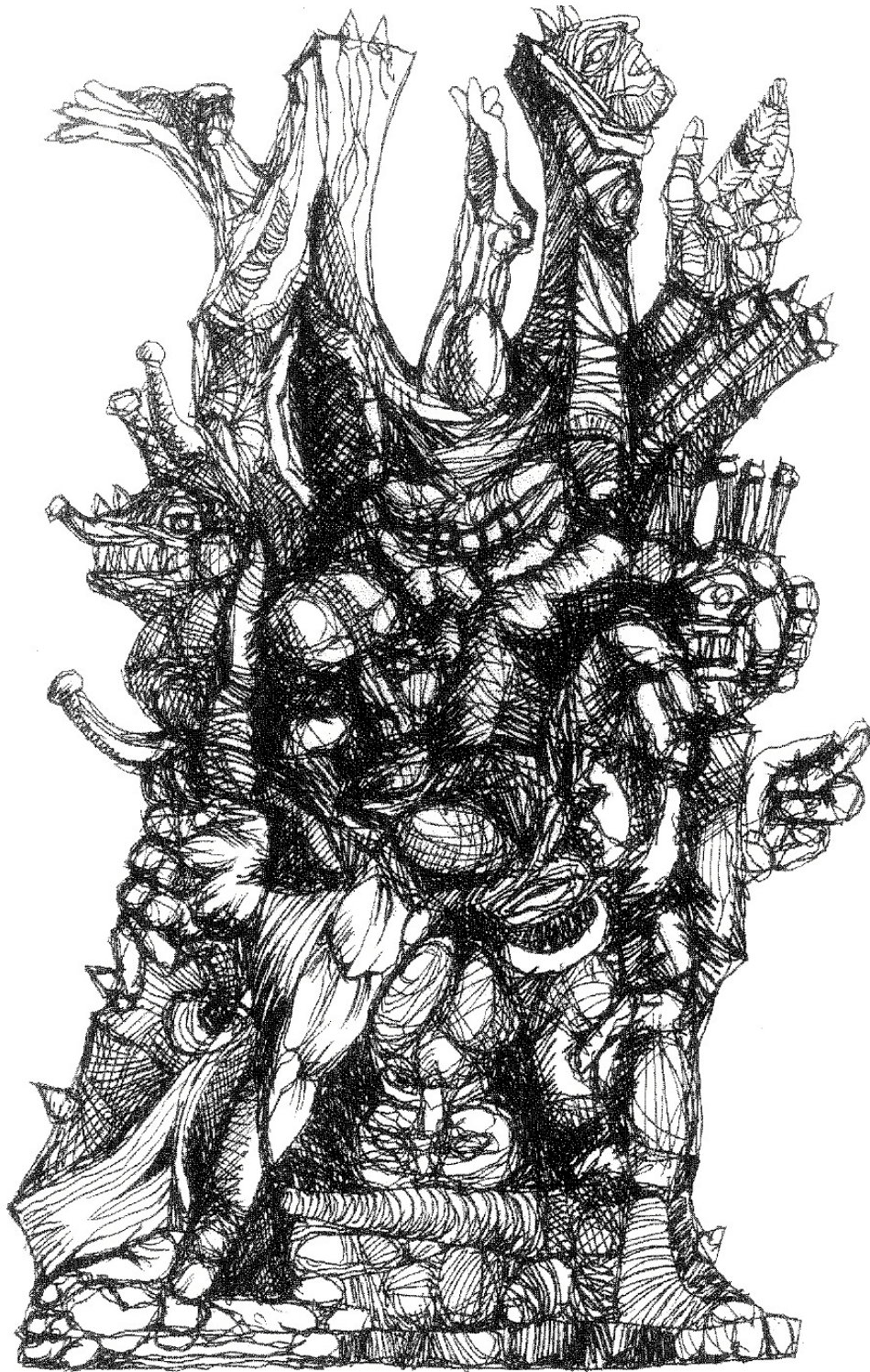
és nyálatokban is a jámborságot
láttam csorogni hazug szátokról

De ma már tudom
arcotok jégmaszk fedi
s a föld amerre jártok

a lábatokról lepergő sarat nyeli

Látjátok feleim
ma reggel arra riadtam
hogy ez érzelmi dágványban
én is besározódtam

2002. 09. 12.

Levél valahova túlra
Várkeszői Konczos Ernőnének

Édes Ancsám mit itt csak megvagyunk
Ostoba kérdésekkel ostromoljuk az ég kék gyolcsát
Mivégre voltak a kedélyfokozó cédulák
tisztá szép konyhád
falára tűzve amerre mentél
hogymindig rájuk nézzél
már jobban vagyok
a levegőt egyre könnyebben veszem
és sokkal tisztább a lélegzetem
Igen hittem hogy a karcos légből
könnyedén siklik lyuggatott tüdőd
viharvert bokraiba az élet
De oldalra néztél egy percre
s ez elég volt
A betegség leharcolt Téged
Ki kit győzött le Édes Ancsám
Ha a választ tudnám
nem állnék beledögönyözve az indián nyár
rózsaszirmot marcangoló földjébe
Hol cseng most kacagásod merre sodorja
az öregasszony szíveket melengető szél
s vajon a felhőkön túlról marad-e elég erőd
két kicsiny árvádnak számot adni tőlük hova siettél
Egyivású nyaraink őszbe fordulnak és télbe
Megtörve kullogok ki a temetőbe
Édes Ancsám tétovázó szavaim
kövekként dübögnek a sírgödörbe

2001. 10. 03.

Vannak családok
Kányádi Sándor után szabadon

Vannak családok
ahol sebhelyes arccal jön elébed a keserű szó
ahol egy ágyban ketten kucorognak
az elhagyatottság meg a magány és
csak hírből ismerik a gondoskodást
Üres kenyértartóban morzsák visszhangzanak
a gyermekek csorba fűszálakként élnek tovább
Vannak családok
ahol árvábbnál is árvább az árva élő szüleit nem ismeri
a mindennél szebb titkot még gondolni sem meri
hogye egyszer rálel anyjára ki sosem akarta magához ölelni
Vannak családok
ahol kezek fonódnak egymásba de jeges tengerágyban ring
a két szabadulásra váró lélek
és nem lelnek egymásnál menedéket
Vannak családok

ahol a hétfőt várják akkor enni kap a gyermek
mert segélyből már nem telik
a napköziben meleg étellel kínálják
az iskolába elég ezért elmenni
Ahol nem nevetnek szabadon és lélegzetért kapkodva
ajkukon pecsét arcukon megfagyott ima
s áhított percekben álom tör reájuk édes andalító
messzi családok asztalt körül ülő vacsorájáról
hol desszert a lány szó és szép dalokat pendít a simító
meleg tenyér és már nem is kell kenyér
mert mindenük megvan mert együtt vannak
szelíd szózuhatagban
Vannak családok
ahol idegen az áldás az anyaméhben
zigótára gömbölyödött remény fészkel
és vannak minden lehetőséget veszített anyák
akik a korai klimax veritékhullámaiban fuldokolnak
és ritkult csontokon rogyadozva cipelik
beteljesületlen vágyaikat
a megnemszületett gyermek kacagására
ébrednek lucskos álmaikból
és vannak családok
ahol az asszony a férfi és a férfi az asszony
s törvénytelen törvényszerűségben
mind arra tör hogy irányítson
szélmalmaik emancipációs szózatokat örölnék
durva szemekre
magukra maradva aztán méltóságukat veszítve
teóriákat gyártanak megszenstelenítve
a még menthetőt de letiporják a szebb jövőt
és vannak családok
ahol hazudni sikk és senki nem tudja kinek mit
lódított s a hűséget már csak a köztük alvó eb ismeri
kész átverés show az élet miközben istenítik a hűséget
az egyszer élünk jelszavával lelakják egymás életét
és vannak családok
ahová a jó szó levélben érkezik
s a pengére vékonyult szájak az erkölcsre hivatkozva
nem nyílnak meg soha
s anyáik bűnét cipelik magukban
a szeretetlen gyermekkor sikoltó hangjára riadnak
nagykabát helyett bicikliről álmodnak
s az elpazarolt anyai csókok
selymét vágyják vissza tökéletesre álmodva
kifosztott életüket
s a sírba magukkal viszik az egyetlen
mi megmaradt a becsületüket

2001. 09. 05.

Vannak emberek
Kányádi Uram szerénytelenül folytatom

Vannak emberek
akiken álarc
szívükben dac
és önmaguk ellen fordított erő
életeket legyaluló erő
Gyötrő gyötrelmekre
vannak emberek
Akik nem mernek szembenézni
tökéletesnek hitt magukkal
mellükben szívük
otromba ritmusokat püföl
és testük sem ismeri az
ős-konok taktusokat
Életük egyre jár a semmire
langyosságra taglózó kritikára
tönkreverésre
mások el nem ismerésére
Önmaguk istenítésére
vannak emberek
Akik önző módon hisznek
pótolhatatlan egyetlenségükben
s hogy felettük nem jár el
a cserbenhagyó idő
A történelemben írva látják nevüket
pedig az csak egy kavargó porfelhő
És vannak emberek
akik gyávák élni
könnyebb ítélni
Látványosan haldokolnak
mindenért másokat okolnak
akikben lánctalpakon
csikorogva jár az érzelem
agyukban szikráját sem őrzi az értelem
Kanóc nélküli vaksi gyertyájuk
Rajtuk kívül senki semmit nem tud
Sárba döngölésre
vannak emberek

2001. 09. 12.

Közeledik arcomhoz a föld *Stroke után*

A holtak üveges tekintettel
bámulták nyughelyük falát
Mikor homorú lett köröttem
és lelki tehetetlenségi nyomatékként
rám szakadt a világ
Anyám után sikongattam eszelősen
Félrecsúszott életem látóhatára
kapaszkodtam a rogyant fotel karfájába
húsomba véres utat vágtak körmeim
Pedig nem is a haláltól féltem
hanem attól hogy kimeredt testem
megtalálják hazatérő szeretteim

*

Az eszméletlenség puha kezei közül
akár egy hópehely némán és nagyon lassan
a vacogó földre huppantam
Ájulás közben szembesültem
a fenyegető lehetőséggel
és lelke kristályburka megrepedt
Az élet védtelenségébe visszahullva
csörögve gurultak szerteszét róla
szikrázó szilánkszemek

*

Az éjjel álmomban
a boldog gyermekkorba vágyódtam
Anyám karjai közé
de sűrű iszapban gázoltam
és az erőfeszítés hogy valaha elérem őt
kivett belőlem minden erőt
Csak ébredéskor jutott eszembe
hogy semmit sem kell tennem érte
mindennap közeledik arcomhoz a föld

2003. 06. 30.

Őket kíméld

Uram
én már nem kérdem
ki mért hagyott el
ki mért maradt velem
hisz Te tudod
mily erővel igyekszem
mindenkinek megfelelni
Engem sokszor meg is vertek
sokszor meg is simogattak
a szószegők hála neked
tőlem elmaradtak

Uram
én már elfogadom keresztet
és sosem szelídülő kezed ütéseit
A megpróbáltatás ellen

Uram
én már nem veszekszem
Becsülettel bírom az életem
s mielőtt bármire méltatnál
hallgasd meg legalább
álmatlan éjszakák holdarcába
rebegett imám
hisz Te tudod
a rám bízottakat nincs már
kire hagynom
Ütlelj engem bátran állom
csak őket kíméld
Nem tudom elhallatszik-e
hozzád hangom
és sok gondod engedi-e
velem foglalkoznod
ezért ismétlem monoton
csak őket kíméld
őket kíméld

2003. 01. 10.

SZERVEZETI ÉS MŰKÖDÉSI SZABÁLYZAT

I. KÖZGYŰLÉS

A Közgyűlés, mint a Szövetség legfelsőbb szerve, tevékenységét az Alapszabály 5.§-a szabályozza.

II. ELNÖKSÉG

Az Alapszabály 6.§-ának 1-8. pontjaiban meghatározott és a Közgyűlés által ráruházott jogkörében jár el.

Feladatát (erkölcsi, politikai, valamint társadalmi megbízatásaihoz együtt járó felelősségvállalását) az Elnökség által jóváhagyott Ügyrendben szabályozza.

1. Az Elnökség a Közgyűlés által választott egységes elvi irányító szerv, amely mindenféle elfogultságtól, megérdeklődéstől mentesen, mind politikai, mind pedig gazdasági döntéseiben, a társadalom és a magyarországi cigányság, ezen belül a Szövetség érdekeit képviseli.

a) Örökítő magatartást tanúsít, aláveti magát a többség akaratának és a határozatokért egységesen felelősséget vállal.

b) Fegyelem ügyekben igazságos, elfogulatlan magatartást tanúsít és döntéseinek érvényt szerez.

c) Testületében fellép a személyeskedés, antiparlamentáris, értetlenség és közömbös magatartással szemben.

7/16/87.

Nyelvminátor

Nőnek a sarcok

Nőnek a sarcok
nincsenek harcok
nincs kivel
és nincsen mivel
Ebben a géncserés
vércserés időben
némán és vádlón
rohad az ország-
aranyalma
Kihalnak amiknek
nem kéne
elhalnak akiknek
élniük kellene
Lúdbőrös vizekben
caplat a múlt
Nem vezet sehova
az úttalan út
Kufárok adják és veszik
honunkat majd elvesztik
az angyalok városában
mindenünket
és mi csak restelkedünk
helyettük mert ők is
e néphez tartozóknak
nevezik magukat

2001. 01. 24.

Most vagy sonka

Most vagy sonka
Parafenomének
poroszlányszelídítők
nyálastársam keresem
csak még kikezeltetem
honlaptalanságomat
és kínzó melankólikámat
aztán kutatásba feledkezem
Legyen bár mestergályos
fénymázológépszerelő
illetőleg fércbányász
vagy a gazdagsági árok
túloldaláról származó
horkoláb csak kapiskálja
milyen is a mázasélet
Döntését fejvesztés terve mellett
gondolja végig
mert ha átvág
lesz neki hengerre magyar
Versinkvizítorok kíméljenek
a többinek szabad a vásár

2001. 03. 02.

Létkarcok

Mázsás nyomormatracok
és márványkőlapterror alatt vacog
hajléktalan a szeretet de az is meglehet
hogy az isten hidege eszi meg

A sarki ivóban csak kocsmajaj
Sörrablók támaszkodnak a pultra
vérekes szemükben az értelem
szikrája egyenlő nulla

Génsarcot húz az emberből a tudomány
az ember meg elsikkasztja a békét
aranyéletketrebben vagy talán
lékhajón limbáltatja létét

Vámszedő naplopók matatnak
csúfolódó garasokat hullató zsebekben
Csak a remény marad a közrabszolgáknak
és ismerős dalt kántálnak kétségbeesetten

*Hurrá Hodálybazarban mozizhatunk
arcátlanok maradhatunk
Vakok legyünk vagy szabadok
Karcostársak válasszatok*

2001. 11. 26.

Nyelvminátor vagyok

Nyelvminátor vagyok
Esősegélyre várok
és álmélokodom a sok
agybafúrt államfejtő szorgosságán
Szellemvesztett költségmentési terveket
és korzósztárokat gyártanak
majd zuhanó gombászóként
csapódnak bele a kapajogú
társadalom kárrendszerébe
Mert ez itten kérem tanyaország
szájából kilógó kopott kapák
fényjelzik az útszélét
Joga van a körömlánynak
a megtévedt álompolgárnak
de ebben a nagy jövésmenésben
kötelezettsége nincsen
csak az nincsen
senkinek

2003. 08. 19.

A Plázahodályban
(Szigeti és Taki Barátainknak)

A Plázahodályban
korgó nyomorral ülünk
anyaszoborító barátommal
gyászoljuk a versinkvizíció áldozatait
Az izgalomtól zseblázunk van
Szarvasbombát csipegetünk
Nyelvkarcunk az égig ér
Szegény Barátom mit nem adna
egy csupa csecskebel
farizom reklámbabáért
Hiába az intó szó hogy
koponyagöndörbe dönti
Perzselő árvaságát
a firnamentumba üvölti

2001. 05. 29.

Profán séta

Nem vagyok egy Barbie és kéjcsica sem
Több dolog áll mögöttem mint előttem
Lágybélróm van és bálsejtelmem
hogy amit magaménak hittem
réges-régen elvesztettem
Unottan ahogy kell sétálgatok
a Koldus Centerben sok
kincskereső kisköcsög között
Bármit kerestem jól elrejtőzködött
Álomadósságom törlesztésre vár
a türelmi idő lassan lejár
S mielőtt jobblétre hengerülök
talán meg is szelídülök
A papulcoba vágyom de maradok
Fegyvert bimbózik a kardvirág
ütközetre biztat de én sajna már
antikmilitarista vagyok

2002. 03. 28.

Zománc vallomás

Lehettem volna habszorpciós törpe
vagy habroncsfeszítő
Szöhettem volna damaszthabroszt
Akár fegyverszagértőnek
is tanulhattam volna
s akkor lehetnék szivatásos katona
De a banyajogú társadalom
galibi foglalkozásai komorbajossá tettek
még fazonosító kódomat is elfelejtettem
A billentyűk előtt ülök
és hátformáló erőkkkel birkózom
Ételhalálharcot nem vívok
csak hogy a folytonos éremkimaradás
összekuszálja belém nevelt
mértéktárgymegőrző elvemet
Hajszálbérből élő antiktalentum vagyok
Kalapvető jogom hogy választhatok
maglegényélet vagy mázasság
A tápolónők elhivatottsága előtt
Bélám szamaraként állok és
elbűvölnek a génlakatosok
de tálarcosbálba sosem járok
Magamra nagyon vigyázok
míg idővel kicipelnek
egy zavarkori temetőbe

2002. 02. 06.

Zománchír

A banya és kotróiparban
kitört a bélviszály
a dolgozók sztrájkot hirdettek
és elhúzódo bérbántalom miatt
követelték a bérszorító
bérvénytelenítését
Hosszas huzavona után
a vezetőség békajobbot nyújtott
és falfejű alkalmazottait
vártalanította

2002. 04. 16.

Zománchír I.

Bájszerencse hogy génidő van
és az iramfejlesztő gépek
működésbe léptek
Abárolt hajlamú támasztópolgárok
járulnak az aranyműves báloldal
urnáihoz

2002. 04. 15.

Agykrém

A doki azt mondja
akasztófatumorom van
és sajnálatos módon
nem gyógyítható
A tápolási díj bizony bokros
de ha már ezt mérte rám a jó sors
adóbevarrásom
cserébe felajánlom

2002. 04. 14.

Profánc zsörtölődés

A gazdagsági átok langymelegében
lágynemű garnitúrám lengeti a szél
A rádióból dőlő hírek rengetegében
a Duma Plázából közvetít egy banyarém
A bejáratnál egy acélcsősz facsarkodik
hangosan magában
hogy ezek az álomigazgatók
érdemtelenül vedelik
a bélkereskedelmi alkalmazottak
visszbéréből származó aranykortyokat

2002. 05. 03.

Abszurd requiem

Az újságok még hírre sem
méltatták a szörnyű véget
Hogy-hogyan nem
a metró állomáson
egy cselló a sínek közé esett
A szerelvény szikrázva fékezett
és sokáig maga előtt toltá
törékeny testét darabokra zúzta
A tok mely eddig védte
szilánkokra esett az elpattanó húrok
nyögve zenéltek
Ezer éves dallamtöredékek nyikkantak
s ahogy a hangok elhaltak
a peronra rogyott egy őrjöngő férfi
és esztét veszítve kérlelte az Istent
vitte volna inkább el őt
A romokat gyorsan eltakarították
az összetört férfi elé felhalmozták
de így is több százan
néma főhajtással adóztak
a szerencsétlenül járt cselló előtt

2002. 11. 05.

Karrier

A porzósztár szerelemzsonglőrként kezdte
mono-szapiensz lett belőle
A fényes jövővel kecsegtető mázasságpiacon
csiklórepüléssel nagy mélységekbe jutott
újabban létkondicionált szobában
körömkoncertet ad

2003. 08. 18.

Mai Kikiáltó

Csak tessék tessék
Itt látható a Kamu Szútra torzósztárja
Kalamajka az ósdi hős
TisztaKoki és megannyi Neve Senki
A világ legtörpébb törpéi
Ragacska és Szörpilla
A csiklóejtőernyős Lerántó
SzundiBanda, Torkoska
Hempergő és Lomposka
Vörös-szőke bombászik
volt van és leszboszik
Csak tessék tessék
hasra ne essék
Aki bírja kibírja
Jutalomdévédét
kap ajándékba
Nyerminátor avagy a gének ráadása
Szem nem marad szárazon
minden komor-szapiensz mulasson

2003. 08. 17.

Kvarcolat

Neandervölgyiekse vagyunk
Létreményünk sincs szabadulni
a parancsrabságból
Mégis kenyérbérlőt tartunk
Van érzékeny szóradarunk
arányvalutánk és visszabérünk
magas kárszínvonalunk
bérrendszeri betegségünk
Statisztikák szerint egyre sokasodnak
a bélkereskedelmi alkalmazottak
s ha már nagyon nem bírjuk
napfény nélkül a telet
műózoncsecseket cuclizunk
da Vinci Man-ként szétterülve
egy fitness napládájában

2003. 02. 13.